

Van in het prille begin is het nooit mijn bedoeling geweest de Grote Vernieuwer te zijn, noch iconoclastisch wild om me heen te maaien naar de kunst van onze voorvaders en zonen. Ik weiger musea in brand te steken. Daarvoor speel ik te graag in de grote zandbak van de kunst. Met die triljoenen zandkorrels – een naar de gonaden grijpende compositie? Een kleurengloed die het netvlies verschroeit? Een penseelslag, nu eens strelend, dan weer een wervelende orkaan? – wil ik nieuwe luchtkastelen bouwen.

Luchtkastelen die de verbeelding stimuleren in de hopeloze zoektocht naar een verloren samenhang. Tijdens deze zoektocht wil ik graag de sterren uit de zomernacht plukken, mijn hoofd in een bedwelmende hooiberg steken, of de geur van wierrook en vers gras opsnuiven, maar dan wel met beide voeten in de met bloed bespatte aarde geplant. Of ik daarin een maatschappelijke of politiek geëngageerde visie tot uiting breng? In mijn wereld wil ik de mensen geen geweten schoppen, maar het wit licht, de witte hitte uit mijn hersenpan bevrijden. Ik maak geen schilderijen over computers of pollutie maar over de weerkaatsing ervan in de ogen van de argeloze toeschouwer.

Mijn taal is monumentaal helder of innerlijk gespleten, eenvoudig als ‘De Rode Ridder en de zwarte banier’ of duister als visioenen van Lou Reed in Berlijn.

Niets menselijks is hier nog vreemd.

Mijn doeken zijn één schreeuw vóór de mens, de creativiteit, het klokhuis van gevoelens en herinneringen; een totale ontginning van de menselijke ontroering. Dit is: de bronst, het duel der geslachten, de grote verstaanbare emotie in lichamen als monolieten met kapotte kern waarin suizingen en hartenklop voelbaar zijn. Maar ook: ascese, het gehurkt fezelend zoeken naar antwoorden op de vraag “Why am I if I am uncertain?”

Mijn taak is tonen: geen realiteit, geen engagement, maar verbeelding, verheving in lijn, kleur en volume. Dit wisten de gotische kathedraalbouwers reeds. Schilderijen zijn de glasramen in de mastodont van onze maatschappij. Geen doorstraling van een goddelijk licht evenwel maar een bescheiden, doch intense weerkaatsing van de versplinterde verbeelding, de kleine ontroering, de meervoudige verbinding.

Daarom voel ik steeds opnieuw die onweerstaanbare drang om mensen (of bomen? Of huizen?) te schilderen als kathedralen waarvan men de ballen kan ruiken.

©Hans Vandekerckhove

12.02.1984

Tekst verschenen in tentoonstellingscatalogus ‘Actuele Picturale Expressies’,
Mercatorfonds, Gele Zaal Gent